

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝΩ

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ «ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ»

Βρισκόμαστε στα «Ολύμπια», το μεγάλο μιούζικ-χάλ, πίσω απ' την αυλαία του βάθους της σκηνής. Φορώντας μία μεγάλη μπέρτα κατυπόρφρη, ο «Αρχων του Μυστηρίου», ο οποίος θ' άρχισοι σέ λίγο νά κάνη τό περίφημο νούμερό του, εξετάζει προσεκτικά τά πέντε τραπέζια, απ' τά όποια δύο είνε πολύ μικρά κι' έχουν ένα πόδι. Τά τραπέζια αυτά είνε περιστοιχισμένα από παραβάν, για νά μή φαίνονται από τό προσωπικό του θεάτρου, γιατί οί αντίπαλοι του «Αρχοντος του Μυστηρίου» θά πλήρουναν πολύ άκριβά για νά μάθουν τό μυστικό τών συνέργων του ατύχου.

Μά είνε όλα στή θέσι τους; «Όχι! Τό κεφάλι του σκελετού, που θα χρησιμοποιηθή κι' αυτό στο νούμερο, βρίσκεται πολύ δεξιά. Έτσι υπάρχει κίνδυνος νά μήν πετύχουν τά δάχτυλα τό ψηλό νήμα, τό προωρισμένο νά τό μετακινή.

—Λουκιανή, αυτά τά πράγματα δέν βρίσκονται στή θέσι τους!... είνε ο «Αρχων του Μυστηρίου, ξερά στή γυναικά του, μία χαριτωμένη κι' ώραία ξανθή, όλως δεκαεννιά χρονών.

Αυτός φαίνονταν καμμία σαρανταριά, είχε πλατειούς ώμους και πρόσπο ύπεροχο και σοβαρό.

—Μά, αγαπημένε μου, έκανε ή νέα γυναίκα, τό τοποθέτηρα όπως πάντα...

—Είνε πολύ δεξιά!...

—Και όμως τό...

—Αρκετά! Φάνει! τή διέκοψε ο «Αρχων του Μυστηρίου.

Έκεινη τή στιγμή, ο Ίλαίρ, ο βοηθός τής σκηνής, επενέθη και είνε:

—Φταίω εγώ, κύριε! Πρό δλίγου σκόδναψα σ' ένα τραπέζι και κι' έτσι θα μετακινήθηκε τό κεφάλι του σκελετού. Συγχωρήστε με!

Ο Ίλαίρ, ο οποίος ήταν καμμία πενηταριά χρονών, έλεγε ψέμματα. Κι' αυτό, γιατί ένιωθε μία λατρεία σκόλου προς τόν άφέντη του για τή γυναίκα του θαυματοποιού.

Ο «Αρχων του Μυστηρίου» δέν άπάντησε. Θα έσφιγγε ευχαριστός τό χέρι του καλού Ίλαίρ, για νά τόν ευχαριστήση γι' αυτό τό ψέμμα, γιατί άναπόστος πολύ τήν νεαρή γυναίκα του. Μά έρωτευμένος καθώς ήταν με τήν τέχνη του, φοβόταν υπερβολικά, νευρασθενικά, μήπως μι' άσημαντη παράλειψη, τόν κάνει ν' άποτύχη σ' ένα παιγνίδι.

Στίς άκρες τών ματιών τής Λουκιανής, δάκρυα έλαμπαν. Κόρη ενός ξενοδόχου τής Νικαίας, είχε παντρευτή τό θαματοποιό πριν από ένα χρόνο. Άγαπούσε πάντοτε βαθεία τό σύζυγο τής, μά τής ήταν άνυπόφορο, όχι μόνο τό ότι τής φερόταν κάποτε άπότομα, μά και τό ότι δέν πηγαίναν πειά στον κινηματογράφο, στό θέατρο, στά ντανσίγκ, γιατί ο «Αρχων του Μυστηρίου» είνε δύο παραστάσεις τήν ήμέρα. Κάθε μία απ' αυτές, άπαιτούσε μίαση ώρα προετοιμασία κι' έτσι ένας οίκος τής Λουκιανής ήταν πιασμένος.

Σκόπιους τά δάκρυα με τήν άκρη του μαντηλιού τής κι' έπειτα πήγε και τοποθέτησε δύο παραβάν συμπληρωματικά δεξιά κι' άριστερα, γιατί ο διάφορος καλλιτέχνης του μιούζικ-χάλ έτοιμαζόντουσαν νά παρακολουθήσουν τό νούμερο του «Αρχοντος του Μυστηρίου», γιατί όλοι μένα στο θέατρο προσπαθούσαν νά ματιέσουν τό μυστικό τών τρομερών παιγνιδιών του, που είχαν άνασταθείς δόκλκρη τό Παρίσι. Κι' αυτές ακόμα ή σοβαρώτερες έφημερίδες τό άφιέρωναν στήλες δόκλκρες κι' όμολογούσαν ότι όλοι οί θαματοποιοί, που είχε θαυμάσει ο κόσμος ως τότε, ήταν άσημαντοι μπροστά του.

Χειροκροτήματα άντήχσαν έξω από τήν αίθουσα, άναγγέλλοντας ότι τό νούμερο τάν κλόνου είνε τελειώσε. Ένα ρίγος περνούσε τώρα απ' τό κορμί όλων τών θεατών. Ήταν ή σειρά του «Αρχοντος του Μυστηρίου» νά κάνη τήν εμφάνισή του. Στά

θεωρεία, σκούπιζαν τά λορνιόν τους κι' όλα τά κεφάλια κύτταζαν με μι' άπερίγραπτη άγωνία τή σκηνή.

Η όρχήστρα άρχισε νά παίζη τόν «Μακάβριο Χορό» κι' έξαφνα ή αυλαία σηκώθηκε.

Ο Ίλαίρ ήταν μόνος στή σκηνή, ντυμένος με κοστούμι, Λουδοβίκου 15ου. Τοποθέτησε κοινά στή όμάτια, ένα τάπητα και τόν σκέπασε, για μεγαλειότερη ασφάλεια, με μια άνοιχτή έφημερίδα...

Τρείς συγχωρίες άκούστηκαν απ' τήν όρχήστρα...

Με τήν τρίτη, ο «Αρχων του Μυστηρίου», φορώντας πάντα τήν πορφύρη μπέρτα του, παρουσιάστηκε όρθιος, πατώντας έπάνω στην έφημερίδα, σαν νά είχε γεννηθή από τό μηδέν!...

Μία γενική κραυγή θαυμασμού άντήχησε μέσα στην αίθουσα κι' έπειτα παρατεταμένα χειροκροτήματα κι' έψυφημια.

Δέν ήταν δυνατόν νά είχε χρησιμοποιηθή καταπακτή για τήν εμφάνισή αυτή, γιατί τό πάτωμα ήταν σκεπασμένο με τόν τάπητα και τήν έφημερίδα. Έξέ άλλου, ο «Αρχων του Μυστηρίου» άρχισε νά εμφανίζεται από τό κεφάλι και τούς ώμους. Δύο θαυματοποιοί έπαγγελματίαι, που καθόντουσαν στην πρώτη σειρά τών καθισμάτων τής όρχήστρας, κυτράτηκαν κατάπληκτοι. Ότε κι' αλτοί άκόμα, δέν ήξεραν τά μυστικά τής τέχνης, δέν μπορούσαν νά εξήγησουν αυτό τό θαύμα.

Ο «Αρχων του Μυστηρίου» έβγαλε τή βαθυπόρφρη κάτω του. Τή μάζεψε και τήν πέταξε στην πλάτη του Ίλαίρ. Μά δέν έφτασε ως αυτόν. Χάθηκε, διαλύθηκε στον άέρα.

...Πίσω απ' τή σκηνή, άπομονωμένη από τά μεγάλα παρατετασμάτα, ή Λουκιανή με τ' αυτιά τής τεντωμένα, δούλευε με ταχύτητα και άκρίβεια, τραβώντας διάφορα σύρματα, άκρίβως σ' ένέργεια έλαττήρια που άνοιγόκλειναν κρυφές καταπακτές και περιώναν από ένα μυστικό άνοιγμα, στο σύζυγο τής ή στον Ίλαίρ, διάφορα άντικείμενα που του χρειαζόντουσαν.

Καθ' όλη τή διάρκεια του «νυόμερου», δέν είχε ούτε στιγμή άναπαύσεως. Άν καλύτεροόσα έσογ και ένα δευτερόλεπτο, θα κατέστρεφε τά πάντα. Και όμως, λίγο έλειψε τώρα νά κάνη αυτή τήν καθυστέρηση, γιατί θυμήθηκε με μνησκακία τήν παρατήρησι που τής έκανε πρό δλίγου ο σύζυγος τής. Θεωρούσε τόν εαυτό τής τόσο δυστυχισμένο!... Έδώ και μερικές ήμέρες, είχε στείλει μία έπιστολή στή μητέρα τής στην όποια τής έγραφε τά παραπάνω τής. Η άπάντησι, που είχε φτάσει τό ίδιο πρωί, ήταν γεμάτη έπιπλήξεις!... Τής έγραφε πως ο σύζυγος τής ήταν ο καλύτερος τών παιγνιδιών κι' αυτή μία μικρή άνόητη, που δέν ήξερε ότι, έφόσον είχε τήν πηγή νά είνε γυναίκα ενός μεγάλου καλλιτέχνη, έπρεπε νά κάνη διάφορες μικρές κι' άσημαντες θυσίες προς χάρη του.

Η άπάντησις αυτή τής μητέρας τής, είχε πληγώσει τόν έγωισμό τής... «Α! πώς τής φερνόντουσαν άσχημα... Όλος ο κόσμος ήταν έναντιον τής... Έ, λοιπόν, θα έλεπαν!... Ο σύζυγος τής δέν ένδιαιερόταν, παρά μόνο για τά παιγνιδία σου... Ήθελε νά τελειοποιή πάντοτε τήν τέχνη του... Καθόταν άφες δόκλκρες μπρος σ' ένα καθρέφτη... ναι, σ' ένα καθρέφτη και τόν έπιανε λύσσα, όταν εκείνη τοιμόυσε νά του μιλήση... Θεέ μου! Πόσο δυστυχισμένη ήταν!...

Και, χωρίς νά θέλη, ή σκέψι τής πήγε προς τόν Άνσέλμο, τόν «κοσμικό χορευτή», που είχε γίνει ήθοποιός του κινηματογράφου, κι' ο οποίος έρωτοτροπούσε μαζί τής, διακριτικά βέβαια, μά έπιμονα...

Μαζύ του, μουσικά, είχε πάει τρείς φορές στον κινηματογράφο και μία φορά στο ντανσίγκ, κλέβοντας μερικές άφες μεταξή τής άπογευματινής και τής βραδυνης παραστάσεως και με τήν πρόφασι ότι είχε δουλειές στα μαγαζιά, αφήνοντάς τό σύζυγο τής νά κάνη κινήσεις κωφαλάλου μπροστά σ' ένα κα-

Βάζω αυτή τήν καρέκλα και άνεβαίνω έπάνω!...

θρέφτη.

Ο Άνσελμο είχε γλυκεία φωνή, άκουγε προσεχτικά τὰ παρά-
πονα τῆς Λουκιανῆς καὶ τῆς ἔλεγε διασκεδαστικὲς ἱστορίες.

Αὐτὲς ἡ κρυφῆς συναντήσεσιν δὲν ἔχουν τίποτε τὸ ἔνοχο. Ἡ περι-
ποιήσεσιν τοῦ Άνσελμο δὲν ξεπερνοῦσαν ποτὲ τὰ ὅρια τοῦ σε-
βασμοῦ. Φαντόταν μάλιστα στὴ Λουκιανῆ κάθε φορὰ που γύριζε
ἀπὸ τὰ ραντεβῶ αὐτὰ, ὅτι ἀγαποῦσε περισσότερο τὸ σύζυγό
τῆς... Ἐντομαξῶ στὴ σκηνή, ὁ Ἄρχων τοῦ Μυστηρίου ἀρχίζει
τώρα τὸ τελευταῖο του νοῦμερο καὶ ἔλεγε πρὸς τὸ Κοινόν:

— Κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς ἐπιδείξεως, κυρίες καὶ κύριοι,
ἔκανα νὰ ἐμφανιστοῦν καὶ νὰ ἐξαφανιστοῦν διάφορα ἀντικείμενα.
Τώρα, θὰ ἐξαφανιστῶ κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος!... Αὐτὸς ὁ τάπητ,
καθὼς βλέπετε, εἶνε ἀθίκτος. Τὸν σκεπάζω, ὅπως καὶ πρῖν, μὲ
μὴ ἀνοιχτὴ ἔφημερίδα, γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε ὅτι κάθε ἐπικοινωνία
μὲ τὸ ὑπόγειο τῆς σκηνῆς μου εἶνε ἀδύνατη. Βάζω αὐτὴ τὴν κα-
ρέκλα ἐπάνω στὴν ἔφημερίδα καὶ ἄνεσθαινο σ' αὐτὴ τὴν καρέ-
κλα... Κάθουμι στὴ ράχη τῆς... Ὁ βοηθὸς μου μὲ σκεπάζει μ'
αὐτὴ τὴ διαφανὴ μουσελίνα, πού δὲν σὰς ἐμποδίζει καθόλου
νὰ μὲ βλέπετε καὶ νὰ μ' ἀκούτε... Καὶ τώρα, προσοχὴ!... Κυτ-
τάχτε με καλὰ!... Μὲ τὸ τρία θὰ ἐξαφανιστῶ... Προσοχὴ!...
"Ἐνα!... Δύο!...

Τὸ τοῦμοιο τῆς ὀρχήστρας τονίστηκε περισσότερο.

Τρία!

Ἡ μουσελίνα κυμάτισε ἐλαφρὰ κι' ὁ Ἄρχων τοῦ Μυστηρίου
ἐξαφανίστηκε ἔξαφνα, σὰν νὰ τὸν ρούφηξε ὁ ἀέρας.

Ἡ καρέκλα ἔμεινε ἀδειανή... Ὁ βοηθὸς κατόπι, στὴν ἀρχὴ τῶν καθισμάτων τῆς ὀρχή-
στρας, ἡ γνῶριμη φωνὴ τοῦ θαυματῆσιου ἀκούστηκε:

— Ἴδου με!

— Ὅλος ὁ κόσμος γύρισε καὶ
φρονετιώδεις ἐπευφημίες ἀντήχη-
σαν, ἐνῶ ὁ Ἄρχων τοῦ Μυστη-
ρίου ἔξαπαρουσιάστηκε, κατε-
βαίνοντας σὸ διάδρομο μὲσ' ἀπ'
τὰ καθίσματα κι' ἀνέθηκε πάλι
στὴ σκηνή, χάρις σὲ μιά σκα-
λίτσα.

Ἐνῶ ἡ αὐλαία ἔφεπτε, ὁ θό-
ρυθος διπλασιάστηκε. Μ' ἕνα
τρελλὸ ἐνθουσιασμό, οἱ θεαταὶ
φώναζαν, ἐπευφημοῦσαν, χειρο-
κροτοῦσαν... Ἦταν μιά πραγματι-
κὴ ἀποθέσις.

Μέσα στὸ καμαρίνι του, ὁ Ἄρ-
χων τοῦ Μυστηρίου, ντυμένος σὰν
τέλειος τζέντλεμαν, φοροῦσε τὰ
γιάντια του. Διπλοκλείδωσε κα-
τόπι τὶς τρεῖς πολὺπλοκες κλει-
διονιές τῆς κασέλλας, μέσα
στὴν ὅποια ἡ Λουκιανῆ καὶ ὁ Ἰ-
λαῖρ ἔχουν φυλάξει τὰ πὸ μω-
στικὰ σῦνεργα τῆς τέχνης του.
Ἀπὸ τὴ στιγμή πού τελείωσε
τὸ νοῦμερό του, δὲν εἶχε πῶ
τέ λέει. Ἐσφινικά, εἶπε:

— Λουκιανῆ πάω στὸ Γκόλντμπεργκ, γιὰ νὰ συνεννοηθῶ γιὰ
τὸ συμβόλαιο, πού μου προτείνουν γιὰ τὴ Νέα Ἰόρκη... Θὰ γυ-
ρισῶ στίς ἑπτὰ!...

Καὶ βῆκε ἔξω...

Ἡ Λουκιανῆ χαμῶλασε τὸ κεφάλι τῆς. Αὐτὸ μονάχα εἶχε βρεῖ
νὰ τῆς πῆ!... Ὅστε κὰν τὴν εἶχε φιλήσει... Κι' ὄλ' αὐτὰ, γιὰτί
ἐν' ἀπ' τὰ πειράματά του δὲν εἶχε πετύχει καὶ τόσο—ἔξ' αἰτίας
του, εὐτυχῶς—γιατί ἀλλοιῶς ὁ Ἰλαῖρ κι' αὐτὴ θὰ ἔχουν ἀκού-
σει τὸν ἐξάφθαλο...

Τοῦ κάκου ὁ Ἰλαῖρ προσπαθοῦσε νὰ παρηγορήσῃ τὴ νέα γυ-
ναῖκα. Ἐκεῖνὴ δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε. Ἐκλαιγε δυνατὰ
καὶ οἱ λυγμοὶ ἔκαναν τὸ στήθος τῆς νὰ χορεύῃ.

Ὁ Ἰλαῖρ ἤξερε πὸς στεγνώνουν τὰ δάκρυα τῆς κυρίας του:
προσποθήκε πὸς ἐνδιαφέρεται μόνο γιὰ τὴ λεῖκά καὶ τὴ Μπε-
του, τὰ δύο γυμνασμένα τραγούδια πού τὰ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ
τὰ πειράματά τους. Καὶ ἄρχισε νὰ σιγοτραγουδά κάποιο Ἄγ-
γλικὸ τραγούδι γιὰ νὰ μὴ φαίνεται πὸς ἀκούει τὴ Λουκιανῆ
πού ἔκλαιγε.

Ὅταν, ἐπιτέλους, ἡ Λουκιανῆ σκούπισε τὰ δάκρυά τῆς, ὁ Ἰ-
λαῖρ κατάλαβε πὸς ἡ κρίσις τῆς εἶχε περάσει. Ξανάβαλ: τὴ
λεῖκά καὶ τὴ Μπετου μέσα σὸ κλουβί τους καὶ εἶπε:

— Κυρία Λουκιανῆ, ἐγὼ πάω νὰ κανίσινα ἕνα σιγαρέττο σὸ
καφενεῖο τοῦ θεάτρου... Ἐσεῖς κάνετε κανένα μικρὸ περίπατο
πρῖν ἀπ' τὴ θραυθὴν παράστασι. Δὲν πρέπει ὁ κύριος νὰ δῆ τὰ
μάτια σας κόκκινα. Αὐτὸ θὰ τοῦ γαλάσῃ ἀκόμα περισσότερο
τὸ κέφι... Κι' ὄλ' παῖρῃ νευρισμένους τὸ θράσυ, μπορεῖ ν' ἀποτύ-
χη σὸ τίποτε καὶ νὰ τὰ θάλῃ πάλι μαζί μας... Ὁρεθουάρ, κυ-
ρία Λουκιανῆ!...

— Ὁρεθουάρ, καλέ μου Ἰλαῖρ... Εὐχαριστῶ!

ΠΙ

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΑΝΣΕΛΜΟ

Ὅταν ἡ Λουκιανῆ ἔμεινε μόνη, πουντραρίστηκε ἐλαφρὰ κι' ἔ-
βαλε πολὺ λίγο κόκκινο στὰ χεῖλη τῆς, γιὰτί ὁ σύζυγός τῆς
ἀπεχθεόταν τὸ μακιγιαρίσμα. Ἐχῶσε τὸ ὄρατο ἐσθῆθ τῆς κε-
φάλι σ' ἕνα πλούσιο μαῦρο «τοπέ», φόρεσε ἕνα μαγιὸ ἀπὸ κρέμ
μαροκαῖν κεντητῶ, ραμμένο σ' ἕνα ἀπ' τοὺς πὸ μεγάλους Πα-
ριζιάνικους οἴκους κι' ἔπειτα βῆκε ἔξω, ἀπὸ προηγουμένως
διπλοκλείδωσε τὸ λουκέτο πού ὁ σύζυγός τῆς εἶχε προσθέσει
στὴν πόρτα τοῦ καμαρινιῶ τους. Διέσχισε τὸ σκοτεινὸ σχεδὸν
διάδρομο καὶ καθὼς ἔφθανε στὴ σιδερένια πόρτα πού ὠδηγοῦ-
σε σὸ διάδρομο τῆς ἐξόδου, ἄκουσε ἔξαφνα μιά φωνὴ κοντὰ τῆς:

— Αὐτὴ ἡ πόρτα ἀνοίγει δύσκολα. Ἐπιτρέματέ μου, ἀγαπητὴ
κυρία, νὰ σὰς βοηθήσω...

Ἡ Λουκιανῆ τιναχτηκε ἔξαφνα σὴν κ' ἔπειτα χαμῶλασε...
Ἐνας λεπτὸς νέος μὲ γλωμὸ χρῶμα, μὲ μαλλιά χτενισμένα
πρὸς τὰ πίσω, ντυμένος μὲ χτυπητὴ κομψότητα, ὑποκλινόταν
μπροστὰ τῆς.

Στὸ κανοικὸ πρόσωπό του, τὸ χαμόγελό του ἀποκάλυπτε
κατάλευκα δόντια.

— Μὲ φοβίστηκε, κ. Ἄνσελμο! εἶπε ἡ νέα γυναῖκα.

— Τελείωσα πολὺ γωρίς τὴ δουλειά μου σὸ στούντιο, ἀγαπη-
τὴ κυρία. Καὶ τὰ θήματά μου μ' ὠδήγησαν πρὸς τὰ ἐδῶ, τυ-
χαίως... Κατὰ σύμπτωσιν μάλιστα, εἶδα τὸ σύζυγό σας νὰ βγαί-
νῃ ἔξω... Καὶ τότε ἀποφάσισα νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς ευκαιρίας καὶ
νὰ σὰς περιμένω.

Ἡ ἀλήθεια ἦταν διαφορετικὴ :
ὁ Ἄνσελμο—τὸ ὄποιο τὸ ἀληθι-
νὸ ὄνομα ἦταν Ἰούλιος Ἐπίθιο
καὶ ὁ ὄποιος κατήγετο ἀπὸ τὸ Ὄ-
ραν—δὲν εἶχε πᾶσι καθόλου σὸ
στούντιο ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα. Ἐξ'
ἄλλου, ἀν καὶ πόζαρε γιὰ κινη-
ματογραφικὸς ἀστήρ, ἔπαιζε μόνον
σὸ ἀσημαντοῦς ρόλους. Ἦταν σχε-
δὸν ἕνας κομπάρσος.

— Δὲν κάνετε καλὰ νὰ μὲ περι-
μένετε, εἶπε ἡ νέα γυναῖκα. Δὲν
πρέπει... Ἄν μὰς δῆ κανεῖς...

— Ὡς ποῖα ὄρα εἶσ' ἐλευθερῇ;
τὴ ρώτησε ὁ Ἄνσελμο, ἀποφεύ-
γοντας νὰ τῆς ἀπαντήσῃ.

— Ὡς τίς ἑπτὰ, μὰ...

— Πᾶμε νὰ γορέψουμε ἕνα φῶς
σὸ «Τζὼν Σιναιάν»... Ξέρετε,
σὸ Κινεζικὸ τὴ-ντάνσιγκ... Σὰς
περιμένω στὴ γωνία Καμαρῆν κ'
Ἐδουάρδου Του... Πηγαῖνο πρῶ-
τος... Ἐλάτε σιγά-σιγά, γιὰ νὰ
προφτάσω νὰ πάρω ἕνα ταξί.

Καὶ γωρίς νὰ περιμένῃ ἀπάντη-
σὴ τῆς, ἔδῃκε ἔξω.

Ἡ Λουκιανῆ δὲν ἔδισαψε πε-
ρισσότερο. Θὰ πήγαμε νὰ χορέ-
ψῃ... Στὸ κάτω-κάτω, αὐτὸ ξὲν

ἦταν καθόλου κακό... Ταίριαζε στὴν ἡλικία τῆς... Εἶχε ποικε-
φάλιο... Ἐτοῖ μόνο θὰ τῆς περνοῦσε... Δὲν μποροῦσε αἰώνιος νὰ
βλέπῃ τὰ καμώματα τοῦ συζύγου τῆς μπροστὰ στὸν καθρέφτη.

Μὰ ἔξαφνα στάθηκε κατάπληκτη θλέποντας μπροστὰ τῆς τὸν
Ἰλαῖρ.

— Ἀκούστε, κυρία Λουκιανῆ, τῆς εἶπε. Εἶδα πρὸ ὀλίγου ἐκεῖ-
νο τὸ θρωμδουτρο... τὸν Ἄνσελμο θέλω νὰ πῶ... Ἐδῶ καὶ λί-
γο καιρὸ, σὰς φέρνει ὄθλα διαρκῶς... Προσέχετε, κυρία Λου-
κιανῆ! εἶνε πολὺ ὑποπτος τύπος.

— Μὰ, Ἰλαῖρ, ἐγὼ δὲν δίνω καμμιά ἀπολύτως προσοχὴ στὸν
κ. Ἄνσελμο.

— Ὅχι... τὸν προσέχετε... Ἄλλοιῶς δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ σὰς
μιλήσω γι' αὐτόν. Εἶνε πομπρὸς καὶ κακός... Καὶ σεις μὲ χα-
ριτωμένη ἀνυπερστίχῃ μικρούλα... Σὰς προειδοποιῶ, γιὰτί
τὸ πράγμα εἶνε σοβαρὸ... Ὁ Ἄνσελμο ἔχει πολλὰ θρωμδου-
λειές εἰς θάρρος σου... Αὐτὸ εἶνε νυστάσο... Ἐπειτα μὴν ξεγνιᾶτε,
πὸς ὁ σύζυγός σας σὰς λατρεύει... Γι' αὐτόν δὲν ὑπάοχει, ἐκτός
ἀπὸ σὰς, ἄλλη γυναῖκα στὸν κόσμο... Σὰς νύνη ἔτοι πὸς νὰ
μὴν ὑπάρῃ ἄλλο σὸ Παρίσι ντυμένη πὸ κομψὰ ἀπὸ σὰς... Σὰς
ἔνει γεμισεῖ διαμάντια... Κυτταχτήτε σ' ἕνα καθρέφτη!... Καὶ
τὰ κέρρη του, κέρρη τεράστια γιὰτί κανένας ἄλλος καλλιτέ-
χνης τοῦ μιούζικ-γὼλ δὲν πληρώνεται τόσο ἀκριβὰ ὅσο σὰς, τὰ
μοιράζεται μαζί σας, μὲ τὴν πρόσφασι ἔτι εἶστε συνεργάτις
του... Τὰ τοποθετῆ σὲ μιά Τοάπεζα στ' ὄνομά σας καὶ σεις
μποεῖτε νὰ τραβᾶτε ὅσα θέλετε, ὑπογράφοντας μονάχα ἕνα
τιέκ. Ἐ, λοιπόν, κυρία Λουκιανῆ, οὔτε στὰ δάχτυλα τοῦ ἐνός
γειοῦ δὲν μετροῦνται οἱ ἀνδρες σὴν κι' αὐτόν... Ἐνὴ ἀνα-
πάω τὸ σύζυγό σας... Τοῦ εἶμαι ἀνωσιωμένος, πολὺ ἀνωσιωμέ-
νος... Μὰ καὶ σὰς ἀναπάω ἄλλο τόσο... Ὁραία καὶ γε-
ραιτωμένη καθὼς εἶστε, μὸς θυμίζετε τὴν ἀνεψία μου. Γι' αὐτὸ
παῖνω τὸ θάρρος καὶ σὰς αὐτὸς τόσο ἐλευθεροῦ... Δὲν πρέπει
μάλιστα νὰ θυμώνετε γι' αὐτὸ μαζί μου... Ἀκούστε! σὰς ἴκε-

Τοῦ κάκου ὁ Ἰλαῖρ προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ...

